

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

3T 8/2012

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl v hlavním líčení konaném dne 13. dubna 2012 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících Evy Ficencové a Jany Šrůtové, takto:

Obžalovaní

1) JUDr. Vít Bárta,

nar. 05.12.1973 v Praze, poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, trvale bytem Praha 1, Kosárkovo nábřeží 127/1,

2) Mgr. Jaroslav Škárka,

nar. 24.11.1970 v Ostravě, poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, trvale bytem Plzeň, Purkyňova 1023/23,

jsou vinni, že**I. obž. JUDr. Vít Bárta**

poté, co dne 04.02.2011 na jednání poslaneckého klubu politické strany Věci veřejné, jejímž poslancem, ministrem a čelným představitelem tehdy byl, v rámci diskuse, při níž někteří poslanci kritizovali dopady účinné novely zákona o daních z příjmu, již došlo ke zdanění poslaneckých náhrad a tedy k faktickému podstatnému snížení příjmu poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, nabídl při vědomí svých mimořádně dobrých majetkových poměrů celému poslaneckému klubu, že bude poslancům v případě finančních problémů individuálně k dispozici, čímž mínil, že je poslancům připraven poskytnout výhodnou půjčku či jinou formu pomoci, spočívající zejména v případném zajištění zakázek v rámci jiné výdělečné

činnosti provozované poslanci, přičemž jeho nabídka byla motivována přinejmenším z podstatné části obavou z negativní mediální odezvy, jež by politickou stranu Věci veřejné postihla v případě znovuotevření debaty o výši poslaneckých příjmů a v případě snahy o opětovnou změnu zákona ze strany poslanců této politické strany, čemuž se svou nabídkou snažil zabránit,

1) dne 29.03.2011 přibližně v 16.15 hod., v restauraci Austria, Štefánikova 18/25, Praha 5, poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslankyni strany Věci veřejné Kristýně Kočí, nar. 20.01.1985, na základě její předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 500.000 Kč v hotovosti, kterou jí předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

2) dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslanci strany Věci veřejné, spoluobžalovanému Mgr. Jaroslavu Škárkovi, na základě jeho předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 170.000 Kč v hotovosti, kterou mu předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

přičemž v obou případech jej poslanci požádali o půjčku s odkazem na jeho předchozí nabídku vyslovenou na poslaneckém klubu strany Věci veřejné,

a obě takto poskytnuté půjčky představovaly pro jejich příjemce majetkové obohacení spočívající v absenci povinnosti hradit úroky, jež by jim vznikla, pakliže by smlouvu o úvěru uzavřeli za podmínek obvyklých v obchodním styku, a další zvýhodnění spočívající v podmínkách poskytnutí půjčky (zejména sporná faktická vymahatelnost vrácení půjčky, absence zajištění závazku),

tedy jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek, a takový čin spáchal vůči úřední osobě,

II. obž. Mgr. Jaroslav Škárka

jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky za stranu Věci veřejné pod falešnou záminkou žádosti o půjčku vylákal od spoluobžalovaného poslance téže strany JUDr. Víta Bárty částku 170.000 Kč, kterou mu JUDr. Vít Bárta předal dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, v obálce, již si obžalovaný Mgr. Jaroslav Škárka převzal, přestože skutečným úmyslem obžalovaného Mgr. Jaroslava Škárky od počátku bylo zneužít takto poskytnuté částky k následné diskreditaci JUDr. Víta Bárty ve veřejném a politickém životě,

tedy sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchali

obž. JUDr. Vít Bárta

zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku účinného ke dni 29.03.2011 (dále jen tr. zákoníku),

obž. Mgr. Jaroslav Škárka

přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku,

a odsuzují se

obž. JUDr. Vít Bárta

podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se mu **výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 30 (třiceti) měsíců.**

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se mu dále ukládá **trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to částky 665.000 Kč**, uložené na účtu Obvodního soudu pro Prahu 5.

obž. Mgr. Jaroslav Škárka

podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku **k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tři) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se mu dále ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na dobu 10 (deseti) roků.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená Kristýna Kočí, nar. 20.01.1985, trvale bytem Ostrava, Denisova 492/1, odkazuje se svým nárokem na

náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

I.

Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 podala na oba obžalované obžalobu, v níž je vinila z toho, že

1) obž. JUDr. Bárta, jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, čelný představitel politické strany Věcí veřejné (dále VV) a tehdejší ministr dopravy ČR, dne 29. března 2011 přibližně v 16.15 hod. v úmyslu udržet si na úkor svobodné unistrostranické rozpravy rozhodující vliv v rámci zmíněné politické strany, případně tento vliv dále posílit, předal v restauraci Austria, Štefánikova 18/25, Praha 5 – Smíchov, Kristýně Kočí, nar. 20.01.1985, poslankyni Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, která v té době zastávala funkci předsedkyně poslaneckého klubu VV a zároveň byla členkou vyjednávacího týmu VV v koaliční vládě, úplatek ve výši 500.000 Kč, a to tak, že do materiálů, které měla jmenovaná připraveny na koaliční jednání tzv. K9, vložil obálku označenou „KK“, v níž byla výše uvedená finanční částka v pětistíkorunových bankovkách, za což od ní jako předsedkyně poslaneckého klubu VV mimo jiné požadoval, aby navzdory svému přesvědčení a dosavadním postojům vedla zmíněný poslanecký klub k loajalitě vůči jeho osobě jako neformálnímu lídrovi VV a v naznačené spojitosti, aby vůči němu taktéž přestala kriticky vystupovat, přičemž Kristýna Kočí obálku s finanční hotovostí převzala, nicméně v bezprostřední návaznosti učinila kroky k zadokumentování uvedeného jednání obžalovaného JUDr. Bárty,

2) obž. JUDr. Bárta dne 29. března 2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a čelný představitel VV a tehdejší ministr dopravy ČR, ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, v úmyslu dále posílit svůj vliv v rámci VV prostřednictvím eliminace nesouhlasných postojů vůči jeho snaze o přijetí jím preferované osoby mezi významné funkcionáře VV předal obž. Mgr. Škárkovi, poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a v té době i výkonnému místopředsedovi politické strany VV a zároveň členovi Rady VV za Plzeňský kraj, úplatek ve výši 170.000 Kč, a to tak, že mu předal obálku označenou písmeny „JŠ“ s pětistíkorunovými bankovkami za to, že bude usilovat o zrušení klubu VV v Plzni a založení nového klubu VV v Plzni, či vytvoření dalšího klubu VV v Plzni, a dále, že bude usilovat o začlenění bývalého primátora Plzně Ing. Pavla Rödla, někdejšího člena ODS, do struktury VV, přičemž obž. Mgr. Škárka uvedené finanční prostředky přijal s vědomím, že se jedná o úplatek, neboť do bytu obž. JUDr. Bárty se dostavil z důvodu, aby si tento úplatek za to, že splní jeho pokyny, převzal, a tyto finanční prostředky následně částečně použil pro svou potřebu, kdy k oznámení tohoto

protiprávního jednání nepřistoupil bezprostředně po přijetí předmětného úplatku, ale až v návaznosti na poznatky o hrozbě medializace předmětného jednání.

Jednání obžalovaného Víta Bártý kvalifikovala obžaloba jako pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jednání obžalovaného Mgr. Jaroslava Škárky pak jako přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku účinného do 30.11.2011.

Na základě důkazů provedených v hlavním líčení vzal však soud za prokázaný odlišný skutkový stav, spočívající v tom, že obž. Vít Bárta poté, co dne 04.02.2011 na jednání poslaneckého klubu politické strany Věci veřejné, jejímž poslancem, ministrem a čelným představitelem tehdy byl, v rámci diskuse, při níž někteří poslanci kritizovali dopady účinné novely zákona o daních z příjmu, již došlo ke zdanění poslaneckých náhrad a tedy k faktickému podstatnému snížení příjmu poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, nabídl při vědomí svých mimořádně dobrých majetkových poměrů celému poslaneckému klubu, že bude poslancům v případě finančních problémů individuálně k dispozici, čímž mínil, že je poslancům připraven poskytnout výhodnou půjčku či jinou formu pomoci, spočívající zejména v případném zajištění zakázek v rámci jiné výdělečné činnosti provozované poslanci, přičemž jeho nabídka byla motivována přinejmenším z podstatné části obavou z negativní mediální odezvy, jež by politickou stranu Věci veřejné postihla v případě znovuotevření debaty o výši poslaneckých příjmů a v případě snahy o opětovnou změnu zákona ze strany poslanců této politické strany, čemuž se svou nabídkou snažil zabránit,

1) dne 29.03.2011 přibližně v 16.15 hod., v restauraci Austria, Štefánikova 18/25, Praha 5, poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslankyni strany Věci veřejné Kristýně Kočí, nar. 20.01.1985, na základě její předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 500.000 Kč v hotovosti, kterou jí předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

2) dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslanci strany Věci veřejné, spoluobžalovanému Mgr. Jaroslavu Škárkovi, na základě jeho předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 170.000 Kč v hotovosti, kterou mu předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

přičemž v obou případech jej poslanci požádali o půjčku s odkazem na jeho předchozí nabídku vyslovenou na poslaneckém klubu strany Věci veřejné, a obě takto poskytnuté půjčky představovaly pro jejich příjemce majetkové obohacení spočívající v absenci povinnosti hradit úroky, jež by jim vznikla, pakliže by smlouvu o úvěru uzavřeli za podmínek obvyklých v obchodním styku, a další zvýhodnění spočívající v podmínkách poskytnutí půjčky

(zejména sporná faktická vymahatelnost vrácení půjčky, absence zajištění závazku),

a obž. Jaroslava Škárka jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky za stranu Věci veřejné pod falešnou záminkou žádosti o půjčku vylákal od spoluobžalovaného poslance téže strany JUDr. Víta Bártu částku 170.000 Kč, kterou mu JUDr. Vít Bárta předal dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, v obálce, již si obžalovaný Mgr. Jaroslav Škárka převzal, přestože skutečným úmyslem obžalovaného Mgr. Jaroslava Škárky od počátku bylo zneužít takto poskytnuté částky k následné diskreditaci JUDr. Víta Bártu ve veřejném a politickém životě.

II.

Obžalovaný Vít Bárta ve své velice podrobné obhajobě vinu popíral a hájil se tím, že v obou případech se nejednalo o poskytnutí úplatku, nýbrž o předání domluvených půjček, o které jej jak Kristýna Kočí (dále též „poškozená“), tak spoluobžalovaný předtím požádali. Tyto žádosti měly podle jeho obhajoby padnout s odkazem na nabídku, kterou obžalovaný učinil při jednání poslaneckého klubu strany dne 04.02.2011, a to v reakci na stížnosti části poslanců, kteří příliš pozdě zjistili, že si v rámci zdanění poslaneckých náhrad snížili příjem více, než očekávali. Půjčky měl obžalovaný poskytnout bezúročně, bez písemné smlouvy či jiného dokladu, aniž by se ptal na jejich důvod, přičemž jedinou ústně sjednanou podmínkou bylo vrácení peněz ve lhůtě 1 roku. Obžalovaný důrazně polemizoval s tvrzeními obžaloby o nedemokratických poměrech v politické straně Věci veřejné, obvinění z předání úplatku ze strany Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí pak vysvětloval jejich připraveným plánem na rozštěpení poslaneckého klubu Věcí veřejných, k jehož realizaci bylo třeba kompromitovat jeho osobu.

Jelikož soud shledal, že určité části výpovědi obžalovaného jsou velice podstatné pro závěr soudu o jeho vině (přesněji řečeno, že fakticky představují objektivní doznání obžalovaného ke spáchání trestného činu, jímž byl – oproti odlišnému skutkovému stavu i právnímu posouzení obsaženému v obžalobě - uznán vinným), tyto klíčové body jeho výpovědi shrnuje (viz zejména č.l. 1140-1, 1148-1150, 1152-3, 1161):

Obžalovaný se podrobně vyjádřil k průběhu jednání poslaneckého klubu dne 04.02.2011, kdy poslanec Otto Chaloupka jako bod jednání žádal projednat snížení celkových příjmů poslanců spojené se zdaněním poslaneckých náhrad (k tomuto zdanění došlo novelizací zákona o daních z příjmů, účinnou od počátku roku 2011 – pozn. soudu). Obžalovaný debatu k této věci považoval dle své výpovědi za natolik citlivou, že požádal nečleny poslaneckého klubu, aby opustili zasedací místnost, aby zde zůstali pouze poslanci. Když se tak stalo, předložil celému poslaneckému klubu nabídku, že v případě jejich finančních problémů je jim k dispozici a že jim bude k dispozici individuálně. Nabídku činil především s cílem poskytnutí půjčky poslancům, kteří jej o to požádají, ale i jiné pomoci. Nemyslí si, že by

nabídku tehdy blíže konkretizoval, počítal především s půjčkou, aniž počítal s jejími podmínkami. Zmíněnou „jinou“ pomoc obžalovaný specifikoval popisem svého následného jednání s poslanci Humlem a Suchou. První z nich jej měl informovat o finančních potížích, do kterých se dostalo jeho nahrávací studio, které přišlo o významného zákazníka (televize Nova). Obžalovaný mu nabídl pomoc s tím, že kontaktoval PR konzultanta Věcí veřejných pana Jirsu, kterého požádal, aby videovizitky strany byly vyráběny právě ve studiu poslance Humla a aby za tuto činnost dohodl s panem Humlem adekvátní plnění, jež sám obžalovaný s panem Humlem neřešil. Z této spolupráce nakonec sešlo, protože o ni ztratil poslanec Huml zájem. Pokud jde o poslankyni Suchou, obžalovaný byl od Kristýny Kočí informován, že paní Suchá je ve finančních problémech a že by bylo dobré, aby si o tom s ní promluvil. Došel proto za ní, zeptal se jí, zda má nějaké finanční problémy, ona sdělila, že nikoli, na což jí řekl, že pokud by je měla, je jí k dispozici, a tím celá věc skončila. (Ze svědecké výpovědi svědkyně Jany Suché vyplývá, že se jí obžalovaný v této souvislosti ještě ptal, že dělá v advokacii, jestli tam jí nemůže pomoci, což – aniž by to konkrétně řekl – mohla vnímat tak, že by pro ni například mohl mít klienta, jehož by mohla zastupovat. Obžalovaný tuto svědeckou výpověď nijak nezpochybňoval, ostatně sám o tom, že si rozhovor zcela přesně nepamatuje, ve své výpovědi hovořil, soud proto neshledává v těchto výpovědích rozpor. Naznačená nabídka obžalovaného je obdobná jako v případě obžalovaným podrobně vyličeného postupu ve vztahu k poslanci Humlovi.) Dále obžalovaný popsal, že kromě Kristýny Kočí a Jaroslava Škárky půjčil peníze za stejných podmínek i poslanci Martinu Vackovi.

Své vztahy se jmenovanými poslanci popsal obžalovaný tak, že s poslankyní Suchou žádný osobní vztah neměl, rovněž s poslancem Humlem byly vztahy spíše kolegiální v rámci klubu. Jeho vztahy s Jaroslavem Škárkou byly dle popisu samotného obžalovaného v zásadě přátelské, s Kristýnou Kočí kamarádské, Martina Vacka znal méně, ale získal si k němu během společné práce v poslaneckém klubu důvěru.

K motivaci, jež obžalovaného k nabídce vyslovené na jednání poslaneckého klubu vedla, se obžalovaný vyjádřil tak, že s Věcmi veřejnými od počátku žil, snažil se je maximálně podporovat, a v momentě, kdy se dostali do takové debaty, bál se zaprvé velmi negativní mediální kampaně, která by byla proti nim vedena, kdyby poslanci Věcí veřejných (a i jiní poslanci) revokovali debatu o výši příjmu poslanců, zadruhé pak vzhledem ke svému dobrému finančnímu zajištění považoval za správné nabídnout finanční pomoc „doma“, než přistoupit na to, že někteří poslanci budou svou finanční situaci řešit cizí osobou, která by je mohla mediálně poškodit nebo dokonce dostat do situace určitého ekonomického nátlaku vůči jejich rozhodování. K dotazu soudu ohledně úvah o revokaci zákonné úpravy obžalovaný dodal, že poslanec Chaloupka tento bod na poslaneckém klubu samozřejmě otvíral s tím, že situaci je třeba řešit, žena obžalovaného (poslankyně Kateřina Klasnová – pozn. soudu) jasně i v zápise říkala, že nesouhlasí s tím, aby poslanecký klub Věcí veřejných tuto věc aktivně řešil,

proto jako jediné *východisko pro uklidnění situace bylo logické, že obžalovaný řekl, že je poslaneckému klubu v tomto směru k dispozici.*

Obžalovaný přitom zdůraznil, že postupoval zcela transparentně před všemi členy poslaneckého klubu, nijak nabídku netajil, aktivně s ní neobcházel jednotlivé poslance, ale řešil věc pouze s těmi, na které dostal odkaz nebo kteří jej sami vyhledali. Nedomnívá se, že by jakkoli ovlivnil jejich jednání.

Dále obžalovaný uvedl, že všichni poslanci, jimž peníze půjčoval, tedy Kristýna Kočí, Jaroslav Škárka a Martin Vacek, při své žádosti *určitě odkazovali* na předchozí debatu (míněna nabídka na poslaneckém klubu), nicméně rozhovor s nimi nebyl veden nějakým vysvětlovacím způsobem a obžalovaný se jich na jejich finanční poměry neptal.

Obžalovaný Jaroslav Škárka též popřel, že by se dopustil jednání, které mu obžaloba kladla za vinu. Tvrdil přitom shodně s obžalobou, že částka 170.000 Kč, již mu poskytl Vít Bárta, byla úplatkem, za nějž po něm spoluobžalovaný požadoval, aby podporoval Ing. Rödla ve výběrovém řízení na funkci krajského ředitele Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“) v Plzni, aby navrhl zrušit klub Věcí veřejných v Plzni a založit nový klub, a do nového klubu strany pomohl začlenit Ing. Rödla; obálku s penězi mu měl Vít Bárta předat na konci této schůzky se slovy: „Na, tady to máš,“ přičemž obžalovaný Jaroslav Škárka až doma zjistil, že se jedná o peníze, a protože věděl, že může jít o úplatek, začal věc řešit. O úplatku předem nevěděl, nemohl úplatek, především kvůli služební cestě do Kazachstánu, oznámit dříve než dne 05.04.2011, kdy podal trestní oznámení. Z poskytnutých peněz použil pouze jednu bankovku, a to až poté, co trestní oznámení podal a policie si odmítla peníze převzít, neboť neměl jinou hotovost a nemohl z bezpečnostních důvodů použít platební kartu.

Obžalovaný jinak svou obhajobu zaměřil v průběhu celého řízení z podstatné části právě k podpoře argumentace obžaloby ve vztahu k nekalému nebo přímo trestnému počínání a motivaci spoluobžalovaného Víta Bártu, svědků vystupujících ve prospěch spoluobžalovaného, případně celé politické strany Věci veřejné a bývalé soukromé bezpečnostní agentury Víta Bártu ABL.

III.

Soud provedl rozsáhlé dokazování a zamítl pouze návrh státní zástupkyně, k němuž se připojil zmocněnec poškozené, na výslech svědka Kmenty, neboť neshledal, že by jeho svědectví mohlo změnit skutkové závěry, které na základě provedených důkazů soud učinil. Výslech svědka nebylo možné zajistit, aniž by došlo k odročování věci a protahování řízení, což značně omezený potenciální přínos jeho výpovědi neodůvodňoval.

Soud dále, v souladu s konstantní judikaturou českých soudů (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6To 12/92), jež ostatně zcela

odpovídá shodnému přístupu velké většiny civilizovaných právních řádů, nepřipustil jako použitelný důkaz výsledky vyšetření na tzv. detektoru lži, a pochopitelně ani nehodnotil jako relevantní, kdo a z jakých důvodů se tomuto vyšetření podrobil či nepodrobil. (Pokud jde o zmíněnou souladnou zahraniční judikaturu, odkazuje soud především na mimořádně precizní a podrobnou analýzu obsaženou v rozhodnutí německého Spolkového soudního dvora ze dne 17.12.1998 (1StR 156/98), případně např. na rozhodnutí Kanadského nejvyššího soudu ve věci R v. Bédard ze dne 15. října 1987).

Soud provedl k důkazu řadu audionahrávek (případně přepisů jejich obsahu), pořízených soukromě bez souhlasu nahrávaných osob (dvě nahrávky pořízené poškozenou Kristýnou Kočí, z nichž jedna zachycovala především poradu představitelů strany Věci veřejné a druhá její jednání v restauraci Studna s obžalovaným Vitem Bártou; nahrávka rozhovoru s poškozenou Kristýnou Kočí pořízená svědkem Víchem; nahrávka rozhovoru s obžalovaným Jaroslavem Škárkou pořízená svědkem Jánským; nahrávka jednání se svědkem Šlechtou pořízená svědkem Pertlíčkem; stejnou povahu měla i nahrávka pořízená obžalovaným Jaroslavem Škárkou u obžalovaného Vity Bártu). Při zvážení, zda je možné tyto nahrávky použít jako důkaz v trestním řízení, soud v souladu s publikovanou judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 03.05.2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007, usnesení Ústavního soudu ze dne 25.03.2010, sp. zn. I. ÚS 604/10, usnesení Ústavního soudu ze dne 20.10.2011, sp. zn. II. ÚS 143/06) konstatuje, že použití takto soukromě pořízených nahrávek nelze s odkazem na § 89 odst. 2 tr. řádu vyloučit. Otázku použitelnosti těchto důkazů v tomto řízení pak soud s ohledem na citovanou judikaturu posuzoval v kontextu ústavně garantovaného práva na ochranu soukromí osob, jejichž projevy jsou na nahrávkách zachyceny. Protože každá z nahrávek byla pouze jedním z řady provedených a hodnocených důkazů a žádná neměla rozhodující význam (ve smyslu usvědčujícího důkazu vůči tomu, kdo byl na nahrávce protiprávně zachycen, nikoli samozřejmě ve smyslu důkazu dokládajícího manipulaci či nepravdivost tvrzení toho, kdo nahrávku sám pořizoval, neboť u takové osoby nepřichází ochrana jejího práva na soukromí ve vztahu k jí pořízené nahrávce v úvahu), nahrávky většinou zachycovaly nikoli čistě soukromé, ale především pracovní (politické) aktivity či rozhovory, přinejmenším obžalovaný Jaroslav Škárka a poškozená Kristýna Kočí, kteří byli na některých nahrávkách bez svého souhlasu zachyceni, prokazatelně sami shodným způsobem nahrávali jiné osoby, navíc podstatná část nahrávek již před jejich provedením v hlavním líčení vstoupila v obecnou známost a byla publikována v médiích, shledal soud, že zásah do práva na ochranu soukromí jednotlivých osob, dotčeného užitím takto pořízených důkazů v trestním řízení, není – posuzováno i ve vztahu k významu tohoto trestního řízení – natolik závažný, aby odůvodnil případné neprovedení těchto důkazů. Lze dodat, že žádná ze stran vůči provedení těchto nahrávek k důkazu ostatně ani nevznesla námitky.

Při vlastním hodnocení velice rozsáhlého důkazního materiálu, který měl, ať již ve formě výpovědí obou obžalovaných, svědeckých výpovědí,

nahrávek či listinných důkazů, k dispozici, se soud zaměřoval na podstatné body jednotlivých výpovědí, na vnitřní logiku a konzistentnost těchto výpovědí a zejména na jejich soulad či nesoulad s objektivními důkazy a základní logikou průběhu událostí. Jak obžalovaní, tak valná většina svědků jsou osoby, které mají značné zkušenosti s vystupováním na veřejnosti, tudíž pro ně není přílišný problém přednést svou verzi událostí navenek přesvědčivým způsobem; právě konfrontace jejich výpovědí jak navzájem, tak především s objektivními důkazy a logikou skutkového děje byla proto pro posouzení věci rozhodující. Každá výpověď má subjektivní povahu, nadto události, jež jsou předmětem řízení, byly již v době samotného dění mimořádně medializovány i probírány v prostředí, v němž se obžalovaní i svědci pohybují. Soud proto zvážil i to, že aktéři událostí skutečně mohou mít v detailech, v bodech, které pro ně tehdy neměly význam, potíže rozlišit realitu, jak ji bezprostředně vnímali, od toho, o čem poté spolu hovořili, o čem četli či co viděli na televizních obrazovkách. Stejně tak odlišné vnímání, resp. spíše odlišná interpretace méně podstatných událostí či jejich prvků může plynout z odlišného postoje (včetně politického) jednotlivých osob. Proto se soud při svém hodnocení důkazů soustředil právě na podstatné, rozhodující body výpovědí, na klíčové události a zásadní prvky konání jejich aktérů, u nichž je možnost takového omylu či zkreslení výrazně nižší.

IV.

Soud konstatuje, že provedené důkazy připouštějí pouze dvě základní verze událostí. Na jedné straně stojí verze tvrzená obžalobou (s možnými různými odchylkami ve vztahu k posouzení jednání obžalovaného Jaroslava Škárky) a na straně druhé verze vyplývající z obhajoby obžalovaného Víta Bártý (vzhledem k tomu, že – jak již bylo řečeno – obžalovaný Jaroslav Škárka svou obhajobou v základních aspektech podporoval skutková tvrzení obžaloby, bude-li soud dále v rámci jistého zjednodušení hovořit o „verzi obhajoby“ či o „obhajobě“, bude tím míněna právě obhajoba obžalovaného Víta Bártý). Jakákoli jiná představitelná skutková verze (lidově řečeno „cosi mezi tím, co tvrdí obžaloba a obhajoba“), nemá v provedených důkazech žádnou oporu a byla by pouhou zcela neopodstatněnou spekulací.

Úkolem soudu tedy bylo posoudit ve světle rozsáhlého důkazního řízení obě možné skutkové verze, a to při respektování zásady *presumpce neviny* a z ní vyplývající zásady *in dubio pro reo*, říkájící, že v pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Jinak řečeno, soud nestál před základní otázkou, zda jedné z verzí uvěří či neuvěří, zda se mu verze obžaloby bude zdát pravděpodobnější či logičtější, ale před otázkou, zda obžaloba svůj případ prokázala mimo jakoukoli důvodnou pochybnost, tedy zda je verze obhajoby zcela nepochybně vyvrácena. Stejně tak zásadu *presumpce neviny* i zásadu *in dubio pro reo* soud důsledně uplatňoval i ve vztahu k obžalovanému Jaroslavu Škárkovi, pokud jde o posouzení jeho jednání jako přečinu podvodu, spočívajícího ve vylákání peněz od Víta Bártý za účelem jeho následné diskreditace. Aby mohl být tímto jednáním